

kommen til en vis Grændse i den Henseende, som i det Væsentlige er den, der er gaaet over i dette Lovforslag, tror jeg, at det vil være rigtigst at blive staaende derved, ganske affet altsaa fra, at jeg i Overensstemmelse med den ærede Ordfører heller ikke tror, at der egentlig i Realiteten vilde vindes Noget ved dette Forslag. Jeg maa derfor fraraade Vedtagelsen af Ændringsforslagene under Nr. 2 og 3 af det ærede 6te Medlem for 1ste Kredts (Blom.) Hvad det af to ærede Landstingsmænd (Magen og Ploug) stillede Ændringsforslag til § 14 angaar, skal jeg dertil foruden det, som den ærede Ordfører bemærkede, tillige erindre, at det forekommer mig, at der dog ikke godt kunde være Tale om at gaa saa vidt, som de ærede Forslagsstillere ville gaa, idet det nemlig synes mig at være at gaa den anden Part i Forholdet, nemlig Kommunalbestyrelsen eller Byen — vi kunne altsaa sige de andre skattevægende Borgere — for nær, naar man vil tillægge Grundeierne begge de to omtalte Rettigheder, baade vil opstille den Regel, at der ikke maa gjøres noget Afdrag i Erstatningen af Hensyn til den forøgede Værdi, som den tilbageblivende Eiendom skjøntes at opnaa, og saa tillige vil give vedkommende Grundeier Ret til at forlange, at Kommunen skal overtage den hele Eiendom. Det forekommer mig, at kun den ene af disse Ting kan der være Tale om, at Grundeierne med nogen Berettigelse kunne forlange. Hvis man altsaa opstiller den udtrykkelige Regel, at der ikke maa gjøres noget Afdrag i Erstatningen af Hensyn til den forøgede Værdi, saa forekommer det mig, at saa er man ialtsald gaaet saavidt, som der kan være Tale om at gaa til i det Allervideste, for at tilfredsstille Grundlovsbestemmelsen. Desuden at give Grundeierne Ret til at forlange, at Kommunen skal overtage den hele Grund, synes mig, som sagt, i saa Fald at ville være at gaa Kommunen meget for nær. Men naar man vilde lade Grundeierne vælge mellem, hvilken af disse to Ting de helst ville have, enten det, at det i Loven skulde hedde, at der ingen Afdrag maatte gjøres i Erstatningssummen for den forøgede Værdi, eller at de skulde have Ret til at forlange, at Kommunen skulde overtage hele Eiendommen, saa tror jeg, at Grundeierne i det Hele taget stode sig bedst ved det Sidste. Det, som der egentlig er Spørgsmaal om at betrygge dem imod, bliver jo nemlig dog til Syvende og Sidst den Maade, hvorpaa Vurderingen foretages, og jeg tror, at Grundeierne have et ganske anderledes praktisk Middel til at værge sig mod formenlig Ubillighed i denne Ret til at forlange, at saa skal Kommunen tage den hele Eiendom, end i en blot almindelig Forfrist om, at der maa vurderes paa den eller den Maade, en Forfrist, som jo dog

alligevel i sidste Instants ikke faar stor Betydning, fordi det dog Altsammen kommer til at bero paa, hvad Vurderingsmændene fastsætte den hele Erstatning til. Derfor ser jeg saaledes paa dette Ændringsforslag, at jeg mener, at selv om man maatte betragte dette som afgjort, at den i Loven af 14de December 1857 indeholdte Regel var ubillig, hvad jeg iøvrigt ikke indrømmer, kunde der dog ikke godt være Tale om at give Grundeierne begge Rettigheder, og jeg tror, at de ere bedre tjente med Lovens Bestemmelser, end blot med at faae det One, nemlig den Regel, at der ved Erstatningens Fastsættelse ikke affortes den Forøgelse i Værdien, som den tilbageblivende Eiendom skjøntes at opnaa. Jeg maa derfor fraraade Vedtagelsen af det foreliggende Ændringsforslag, fordi jeg gaar ud fra, at hvis det maatte blive vedtaget, vilde det være nødvendigt til 3die Behandling at stille Ændringsforslag om at lade det Alternativt gaa ud, at de kunne forlange, at Kommunen skulde overtage hele Eiendommen, og saa tror jeg, at der vilde staves en Regel, som Grundeierne selv ikke vilde være saa vel tjente med som den, der indeholdes i Lovforslaget. — Hvad dernæst angaar det Ændringsforslag, der er filltet til § 1 af den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kredts (Sessen), da forekommer det mig, at det ikke retteligen bør finde Plads i denne Lov. Jeg tror, at det vilde være rigtigst at lade en saadan Bestemmelse udgaa som en selvstændig Lovbestemmelse. Det er ialtsald klart, at hvis man vilde lade den faae Plads i denne Lov, maatte Tittlen ogjaa forandres, da den jo ellers vilde blive ulogisk. Det er jo ganske vist saa, at der er ikke saa faa Exempler i vor Lovgivning paa, at lokale Love indeholde en eller anden Forfrist, som skal gjælde over det hele Land; der kan ansøres flere Exempler derpaa end det, som den ærede Forslagsstiller ansøgte; men paa den anden Side maa man dog vel erkjende, at det ikke er heldigt. Der findes nok Exempler derpaa, men der findes Exempler paa saa Meget i Verden, som ikke er heldigt, og derfor skulde jeg tro, at det var rettest, at hele Bestemmelsen gik ud af denne Lov. Jeg betragter det ikke i og for sig som en saa stor Indvending imod Forslaget, at der ikke i Byerne findes Bygningsinspektører eller Stadsbygmestre, thi det var mere en Redaktionsfag, der kunde afhjælpes ved til tredie Behandling at faae det klarer, hvis det overhovedet behøvedes, hvem der da skulde træde i detses Sted. Men der er ogsaa en Realitetsbetenkelighed, som jeg har ved Forslaget, foruden det, jeg her har fremhævet med Hensyn til det Formelle, og det er jo det, at det dog forekommer mig noget tvivlsomt, om Reglen i og for sig egner sig til ligejævn at overføres paa Kjøbstæ-